

2-х т. / В. Кремень, Д. Табачник, В. Ткаченко. – Т. 2 : Десятиріччя суспільної трансформації. – Харків : Промінь, 2003. – 464 с.

8. Паламарчук В. М. Трансформації демократії та пошук стратегії суспільно-політичного розвитку України [Текст] : моногр. / В. М. Паламарчук, О. В. Литвиненко, С. О. Янішевський. – К. : НІСД, 2003. – 119 с.

9. Кресіна І. О. Парламентські вибори в Україні: правові і політичні проблеми [Текст] / І. О. Кресіна, Є. В. Перегуда. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2003. – 366 с.

10. Зеленько Г. І. «Навздогінна» модернізація: досвід Польщі та України [Текст] : моногр. / Г. І. Зеленько. – К. : Критика, 2003. – 215 с.

11. Супільна трансформація: концептуалізація, тенденції, український досвід [Текст] / за ред. В. В. Танчера, В. П. Степаненка. – К. : Інститут соціології НАН України, 2004. – 244 с.

12. Чемшит А. А. Государственная власть и политическое участие [Текст] : моногр. / А. А. Чемшит. – К. : Укр. Центр духов. культури, 2004. – 527 с.

13. Романюк А. Партії та електоральна політика [Текст] / А. Романюк, Ю. Шведа ; Львів. нац. ун-т ім. І. Франка, Центр політ. дослідж. – Л. : ЦПД «Астролябія», 2005. – 366 с.

14. Ротар Н. Ю. Політична участь громадян України у системних трансформаціях перехідного періоду [Текст] : моногр. / Н. Ю. Ротар ; Чернів. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича. – Чернівці : Рута, 2007. – 472 с.

15. Бортніков В. І. Політична участь і демократія: українські реалії [Текст] : моногр. / В. І. Бортніков; Волин. держ. ун-т ім. Лесі Українки. – Луцьк : Вежа, 2007. – 524 с.

16. Климончук В. Й. Історичні форми політичних свобод: антропологічний та інституційний виміри (теоретико-методологічний аналіз) [Текст] : автореф. дис. ... д-ра політ. наук : 23.00.01 / В. Й. Климончук; Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. – Л., 2013. – 37 с.

17. Горбатенко В. П. Десять уроків політичного лідерства для пострадянських керівників [Текст] / В. П. Горбатенко // Політ. менеджмент. – 2006. – Спец. вип. – С. 48–62.

18. Зеленько Г. І. Політична участь як показник якості політичного режиму [Текст] / Г. І. Зеленько // Прикладна політологія : навчальний посібник / ред. В. П. Горбатенко. – К. :

Академія, 2008. – С. 156–169.

19. Лендвел М. Сучасні концептуальні підходи до аналізу політичної участі на місцевому рівні у суспільствах Центрально-Східної Європи [Текст] / М. Лендвел // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Політологія, Соціологія, Філософія. – 2009. – № 12. – С. 37–41.

20. Романюк А. С. Порівняльний аналіз основних форм політичної участі громадян країн Західної Європи [Текст] / А. С. Романюк // Віче. – 2008. – № 1. – С. 44–47.

21. Скоблик Н. В. Контроль громадян над лідерами в теорії демократії Р. Даля [Текст] : автореф. дис. ... канд. політ. наук : 23.00.01 / Н. В. Скоблик ; Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. – Л., 2005. – 20 с.

22. Іовчу Г. М. Політична участь громадян країн ЄС та України: порівняльний аналіз [Текст] : автореф. дис. ... канд. політ. наук : 23.00.02 / Г. М. Іовчу ; Держ. заклад «Південноукр. нац. пед. ун-т ім. К. Д. Ушинського». – Одеса, 2011. – 16 с.

Кавылин А. А. Политическое участие как объект политико-правового исследования.

Предметом анализа стали исследования отечественных ученых, посвященные политическому участию в процессе демократической трансформации украинского общества; дано определение политического участия как легитимной системы целенаправленного влияния актеров на политическую систему общества.

Ключевые слова: политическое участие, политическая активность граждан, демократия, политическая система.

Kavylin A. Political participation as object of political and legal research.

The researches of scientists, sanctified to political participation in the process of democratic transformation of Ukrainian society, became the article of analysis; determination of political participation is given as a legitimate system of purposeful influence of actors on the political system of society.

Key words: political participation, political activity of citizens, democracy, political system.

Надійшла до редколегії: 05.04.14 р.

УДК 321.6 (430)

І. Б. Кіянка

Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України

ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКИЙ ПОПУЛІЗМ: ВИПАДОК АРГЕНТИНСЬКОГО «ПЕРОНІЗМУ»

Проаналізовано проблему популізму та його феномен на Латиноамериканському континенті, зокрема в Аргентині. Розглянуто основні принципи «перонізму» та політику Х. Д. Перона.

Ключові слова: популізм, популістські гасла, перонізм, вибори.

Актуальність: Феномен популізму привернув критичну увагу західної політології у 1940-х – 1960-х роках. Відтоді цей термін міцно закріпився у понятійному апараті соціогуманітарних дисциплін. Тут можна звернутися до розлогого аналітичного огляду англомовної літератури про популізм, що міститься у статті швейцарського політолога Крісти Дейвікс [11]. Зіставляючи погляди та оцінки, сформульовані у працях низки відомих дослідників (Е.Геллнера та Г.Юнеску, М.Кенован, К. Мадде, І.Мені та І.Сарель, П. Таггарта та ін.), К.Дейвікс окреслила спільні моменти у їхніх роздумах, розставивши водночас і деякі власні акценти. За її визначенням, загалом «досліджень окремих прикладів популізму значно більше, ніж теоретичних робіт про популізм як явище». К.Дейвікс вказала на теоретичну складність розмежування популізму як ідеології та як руху. Разом із цим існує фактично консенсусний погляд дослідників, що спільною для всіх популістів є

орієнтація на «народ», який протиставляється «іншим, не таким як народ». При цьому для правих популістів «народ» постає як належність до певної нації, чи культури, чи раси, натомість для лівих – як певний окремий клас (найчастіше робітництво), соціальний прошарок [1]. Дослідниця вказує, що «популізм заперечує на практиці складність різних соціальних груп, вимагаючи звести усі відмінності всередині групи та між групами до однієї, всеохоплюючої відмінності», відтак заперечуючи необхідність компромісу, створюючи небезпеку тиранії більшості. У популізмі втілюється т.зв. «парадокс демократії» – певне протиріччя («тертя») між складними демократичними інститутами та вимогами «справедливості», кращого життя для народу-суверену.

Історіографічний огляд природнім чином сконцентрований на структуризації і класифікації основних положень і висновків північноамериканських, британських та аргентинських дослідників. У

даних роботах, особливо у США, створена й активно підтримується фундаментальна школа латиноамериканських досліджень. А саме праці: Romero, Jose Luis. Breve historia de la Argentina., Alexander, Robert Jackson. Peron era., Кардозо Ф. Э., Фалетто Э. Залежність і розвиток Латинської Америки. Досвід соціологічної інтепритації: Ромірес Никочеа Э. США и Латинська Америка 1930-1965 гг. [17].

Як сам зауважив Г. Гарсія Маркес: «Всі ми пишемо один великий роман Латинської Америки». Перевтілення антастичної реальності на «справжню дійсність». Основні риси літератури були спрямовані на підняття особистого рівня життя громадян Латинської Америки, поєднання традиційної і культурної гармонії [10].

Аналіз останніх досліджень: Проблема перонізму та його вплив на популістські рухи не належить до числа ґрунтовно вивчених у вітчизняній історіографії. Певні згадки про перонізм можна зустріти в працях провідного українського латиноамериканіста В. П. Кириченка. Характеризуючи російську історіографію питання, слід акцентувати увагу на наступному. Загальні дослідження з латиноамериканської тематики відзначаються суперечливістю, а за радянських часів – явною ідеологізацією положень, засобів аргументування і висновків [12].

Конкретне бачення перонізму з урахуванням зовнішніх чинників і ситуації в економічній сфері дали російські латиноамериканісти І. Косеев та І. Шереметьев, переважно у концептальному вигляді. Історичне значення має той факт, що вони відобразили зміну позицій самих лідерів пероністського руху, які згодом розчарувалися у винятковій орієнтації на націоналізацію і податковий тиск відносно підприємств усіх форм власності.

Косеев И., Шереметьев И. Пероністи і державний сектор в Аргентині. Еволюція концептуального підходу., Ивановский З. В. Латинская Америка 80-х років: тенденції суспільного розвитку., Ворожейкина Т.Е. Специфіка громадянського суспільства в Аргентині., Робинс К. Э. Нова поява Хуана Перона народу., Яковлев П. П. Вибори і політика в Аргентині [13]. Значна увага зацентрована на працях українського історика, доктора історичних наук – А. В. Бредіхіна [4].

Мета цієї статті: є визначення особливостей становлення та розвитку ідей перонізму в Аргентині.

Основна частина: Найявні праці з досліджуваної проблеми у зарубіжній історіографії вказують на формування певної традиції. Літературу з даної теми можна умовно поділити на наступні групи: 1) праці, в яких розкриваються ідеологічні переконання Х. Д. Перона; 2) роботи, присвячені соціально-економічним джерелам перонізму; 3) дослідження, де висвітлюється діяльність партій в Аргентині, насамперед Хуастисіалістської (пероністської); 4) напрацювання, які характеризують роль католицької церкви у політичному житті Аргентини; 5) розробки стосовно соціальної політики пероністів; 6) публікації, що відображають особливості врядування Х. Д. Перона після повернення із заслання [3].

При цьому особливу увагу акцентовано на такому важливому документі, як «Доктрина Х. Д. Перона», що відчутно вплинула на програмні положення хуастисіалістської партії.

Тривалість підтримки ідей Х. Д. Перона і його політичні перемоги в Аргентині знаходять пояснення і в цивілізаційних особливостях Латинської Америки, що поєднала в національному менталітеті традиції аборигенного населення і вихідців з Європи. Внаслідок

чого склалася тенденція вирішення проблеми співвідношення особи і суспільства на підставі підкорення особи суспільству. Це вміло використали творці пероністської ідеології. На фоні такої тенденції отримав значне поширення культ Каудильо, що поступово перетворився на персоніфікацію влади на рівні політичної культури. Це архаїчна форма культу домінувала в усьому латиноамериканському регіоні, на відміну від європейського фашизму з його зреченням від особистої свободи задля «партійної держави» [7].

Креольська Аргентина поступово перетворилася на країну з європейськими претензіями, проте – із специфічними кризами і громадянськими онфліктами. Головний серед них виходив із суперечностей між місцевими латифундистами, що вбачали в прибульцях винятковий джерело дешевої робочої сили, і, власне, іммігрантами, які прагнули жити за північноамериканськими стандартами. Посилення економічного і політичного впливу великих землевласників, що орієнтувалися на експорт своєї продукції, позбавляло іммігрантів можливості придбати землю. За цих обставин виникали серйозні бар'єри на шляху до внутрішньої консолідації держави і суспільства; великі землевласники не бажали розлучатися із своїм економічним і політичним домінуванням шляхом залучення європейських іммігрантів до політичного життя держави. Як наслідок, спостерігалася утворення стійкого взаємозв'язку між володінням землею і політичним впливом: у країні відтворювалося політичне домінування олігархів, що взяли під жорстокий контроль пресу, не допускаючи формування громадянського суспільства [16].

Лише з 1916 р. до 1930 р. в розвитку Аргентини став намічатися етап, якому було характерне поєднання процесів демократизації, зростання політичної активності радикальних політичних сил і рухів при паралельному зміцненні президентської влади. Той факт, що уряд радикалів не впорався з кризою 1930-х років, створив підстави для отримання влади військовими, які надалі щоразу в кризових ситуаціях оголошували себе рятівниками суспільної стабільності.

Аполегети ліберальної демократії щоразу виставляють на перше місце у своїх оцінках репресії, здійснені під керівництвом Х. Д. Перона, ніби забуваючи, що практично вся історія Аргентини, до і після Перона, сповнена державними заколотами та участю військових еліт і, відповідно, прикладами силового придушення опозиції [18].

Вплив на Перона і формування його світогляду – це перебування на посаді військового аташе в Італії (1934-1938рр.) за період правління Б. Муссоліні. Сама постать італійця одуче спарвила величезний вплив на його політику, хоча за походженням Х. Д. Перон теж був італійцем.

Ситуація в політичному житті країни дестабілізувалася з початком Другої світової війни. Консервативна олігархія країни оголосила нейтралітет відносно військових дій в Європі. Проти виступили радикали, соціалісти, комуністи. Паралельно у суспільстві посилювалося прагнення громади до влади «сильної руки» [5].

На фоні цих подій у 1943р. було засноване таємне товариство офіцерів – «Група Об'єднаних офіцерів». Одним з лідерів цієї організації був Х. Д. Перон. Завданням групи було створити умови для об'єднання професіоналів, не допустити втягування Аргентини у Другу світову війну та посилення тиску США з цього приводу.

До 1947р. пероністської партії не існувало, у країні діяла коаліція консервативних партій, яка відображала інтереси олігархії, великих землевласників: Громадянський радикальний союз - партія національної буржуазії; реформістська Соціалістична партія; Комуністична партія. Але у 1947р. з'являється пероністська партія, яка охоплювала майже всі вищеперераховані групи, що безумовно було неординарною подією у житті цієї латиноамериканської держави [8].

Професор Бредіхін зазначив, що 1943 рік у житті Х. Д. Перона був перемний тільки для втілення його амбіційних планів, але й серйозного сприйняття «соціальної справедливості». Його перший крок для реалізації своїх гасел - це пропагування «органічного зв'язку» з робітничим класом, середнім та дрібним бізнесом і додалися фермери [6].

Завдяки використанню популістських лозунгів, пероністи ініціюють розкол в лавах пратій традиційного політичного спектру. Він пообіцяв підтримку і збереження посад для регіональних і місцевих керівників, які стали на його сторону.

На цьому фоні до влади в Аргентині прийшов Х. Д. Перон. Вже 1947р. з'явилося поняття щодо всесвітнього значення його Доктрини, однією з центральних в якій була ідея «третього шляху». До 1952 р. стало зрозумілим, що Х. Д. Перон має намір реалізувати Доктрину через нав'язування суспільству дмки стосовно відсутності політичного вибору [9].

Велику допомогу він отримав від своєї дружини Евіти перон, яка прагнула бути поруч біля політичних подій аргентини і очолила Фонд соціальної допомоги, перед тим провела чистку у профспілковому русі. Хоча сам Хуан Домінго Перон походив з бідної емігрантської родини вихідців з Італії. Обравши військову кар'єру, Перон наблизився до напівофіційного офіцерського середовища GOU (Grupo de Oficiales Unidos), представники якого відверто симпатизували третьому шляху суспільного розвитку, тобто фашизму. В сейфі Центрального комітету GOU зберігалось 36000 заяв про відставку з непроставленими датами, підписаними усіма без винятку цивільними та військовими керівниками країни. В структурі цієї організації Перон відповідав за контакти із профспілками, маючи на меті інтегрувати їх у монолітну Генеральну конфедерацію трудящих [14].

Вже у серпні 1945 року країна опинилася на грані громадянської війни. Погроми, арешти, страйки. Виступаючи по радіо, Перон закликає робітників до рішучих дій. Його заарештували по звинуваченню у підбурюванні до масових безпорядків.

Вдало підкреслив вже згаданий нами проф. Бредіхін, що Х. Д. Перон вступивши на президентську посаду зробив можливу і навіть неможливе, щоб запобігти загрозам втратити своєї влади. основні стратегічні кроки полягали:

1.) Спроба і перехоплення найбільш ефективних гасел ів інших політичних партій, що на деякий час позбавили їхнього впливу на електорат.

2.) Контроль, а іноді навіть придушення опозиції (підзвітність усіх політичних партій, соціальних угруповань, товариств, організацій). І все робилось виключно волен народу і заради народної коаліції і справедливості.

3.) Встановлення урядового контролю над ЗМІ;

4.) Прийняття нового закону про вибори, який надав нові межі округів.

5.) Створення Аргентинського інституту виробництва

і обміну, що отримав монопольне право на закупівлю й експорт сільськогосподарської продукції.

6.) Націоналізація важливих підприємств, які належали іноземцям.

7.) Викупівля телефонної мережі від американців.

8.) Робота з профспілковим рухом (дискредитація профспілкових лідерів в очах представників робітничого класу і заміна їх на відданих прихильників Перона).

9.) Прийняття нової Конституції [7].

Оголосивши про висування своєї кандидатури на президентський пост в нього вже був імідж борця, революціонера, Хуан Перон не обмежується підтримкою створеної у листопаді 1945 р. лаборатористської (робочої) партії, а заручив на свою підтримку частину радикалів – «Хунту відновлення» - Громадянський радикальний союз і націоналістів – «Визвольний альянс». Пероністському боку протистояв Демократичний союз – більш ліберальна фракція Громадянського радикального союзу, прогресивних демократів, соціалістів і комуністів. Уряд США активно прагнув перешкодити перемозі Перону, опублікувавши «Синю книгу» про зв'язки лідера з фашистськими країнами Європи у 1940-х рр. Однак йцей факт лише сприяв згуртуванню всіх націоналістів Аргентини. На цій хвилі 24 лютого 1946 р. Хуан Перон під гаслом «Браден або Перон» здобув перемогу на президентських виборах, зібравши 54% голосів. Прихильники Хуана Перона – пероністи, отримали також більшість місць у Національному конгресі та провінційних органах влади [15].

Сприяли перемозі Х.Д.Перона і приходові до влади його успішні дії на посаді міністра праці і соціального забезпечення в уряді військового режиму. Наявність серйозної політичної підтримки серед військових помітно ослабляла позиції босів з лав лейбористської партії або її апологетів. Їхні спроби дискредитувати Х. Д. Перона як кандидата в президенти нтрапили на неприйняття з боку мас, що піддалися на популістські гасла й агітаційні заклики.

А. В. Бредіхін у статті «Виникнення пероністського руху» вважав, що у діях Х. Д. Перона чітко прослідковувалися намагання побудувати корпоративну державу; деякі представники політичної еліти стверджували, що Х. Д. Перон намагався створити копію націонал-соціалізму або італійського фашизму, хоча він прагнув застосувати лише деякі ідеї, реалізовані в Німеччині та Італії, наприклад, щодо охоплення певних соціальних груп різними організаціями.

Висновки. Підсумовуючи сказане вище, можна підкреслити наступні моменти. Сьогодні існує згода дослідників стосовно низки характеристик феномену популізму. Зокрема, визначено кілька універсальних характеристик популістських рухів та партій, серед яких одна з головних – дихотомічна картина соціального і політичного світу, протиставлення «народу» як головного носія універсальних позитивних цінностей, і еліти, або ж «інших, чужих», до яких можуть бути віднесені різні соціальні групи. Популісти зазвичай пропонують нереалістично прості підходи до соціальних проблем, які насправді не мають простих та остаточних розв'язань. При цьому існує фактичний консенсус у визначенні зв'язку популізму із демократичним політичним устроєм. Дослідники вказують також, що популізм певною мірою протиставляє демократію як волю більшості демократії як системі узгодження інтересів, механізму захисту прав меншин, певних стримуючих крайнощі «правил гри» у політиці. Спільною рисою популістських сил є тяжіння

до прямої демократії на протипагу складним механізмом репрезентативної. При цьому підкреслюється, що посилення популізму сьогодні є реакцією на трансформації соціально-політичних та соціокультурних реальностей, нові виклики, на які старі, «традиційні» політичні гравці не знаходять привабливих для виборців відповідей. Чимало дослідників погоджуються також на тому, що популізм має дуже багато варіантів, міцно пов'язаний зі специфікою різних національних політичних культур, відмінними політичними традиціями тощо.

Розвиток економіки країни в 40-і рр. минулого століття був обумовлений досить сприятливим для Аргентини економічною кон'єктурою. Латиноамериканісти відзначають, що динаміка формування аргентинського торгово-економічного потенціалу була найвищою на континенті.

Стрімка індустріалізація дозволила Аргентині не тільки зайняти провідні позиції за темпами економічного розвитку, але й радикально змінила соціальну структуру аргентинського суспільства. Кількісно зросла національна фінансово-промислова еліта, так само, як і кількість людей, задіяних у промисловості. Як і в багатьох інших країнах, таке швидке ростання робітників відбулося внаслідок зубожіння селян, які намагалися знайти роботу в промислових центрах країни.

Зміни у соціально-економічній сфері позначилися на співвідношенні політичних сил в Аргентині. До цього пріоритетні позиції займали так звані традиційні олігархії, які об'єдували великих землевласників та промисловців, що співпрацювали з британськими фінансово-промисловими колами. Проте з приходом влади Перона ця група вже не відповідала вимогам нової політичної ситуації. Відсутність розуміння цього чинника в політичному житті країни призвело до посилення позицій аргентинських радикалів, які стали піддавати критиці дії консерваторів, що перебували при владі, тим самим зміцнюючи власні позиції на політичній арені Аргентини.

Бібліографічні посилання

1. Баранов Н.А. Националистические аспекты популизма [Текст] / Н. А. Баранов. – Вильнюс : Слово, 1997. – № 3. – С. 23–32.
2. Баранов Н. А. Популизм и демагогия [Текст] / Н. А. Баранов // Человек, культура, общество : межвуз. сб. науч. тр. / отв. ред. Н.В. Дулина, И.А. Небыков ; Волгоград. гос. техн. ун-т. – Волгоград, 2005. – Вып. 3. – С. 100–108.
3. Бредіхін А. В. Перонизм: идеология и политика [Текст] / А. В. Бредіхін // Наука Релігія Суспільство. – Донецьк, 2004. – №2. – С. 8–15
4. Бредіхін А. В. Парадокси перонізму [Текст] / А. В. Бредіхін // Наука Релігія Суспільство. – Донецьк, 2004. – №1. – С. 18–25
5. Бредіхін А. В. Виникнення пероністського руху [Текст] /

А. В. Бредіхін // Наука Релігія Суспільство. – Донецьк, 2006. – №3. – С. 14–20

6. Бредіхін А. В. Вплив перонізму на відносини Аргентини зі США [Текст] / А. В. Бредіхін // Наука Релігія Суспільство. – Донецьк, 2006. – №2. – С. 69–75

7. Бредіхін А. В. Причини військового перевороту 1943 р. в Аргентині [Текст] / А. В. Бредіхін // Наука Релігія Суспільство. – Донецьк, 2006. – №1. – С. 3–9

8. Визгунова Ю. И. Рабочий класс Латинской Америки. Каков он? [Текст] / Ю. И. Визгунова // Латинская Америка. – 1991. – №4. – С. 13–20

9. Ворожейкина Т. Е. Специфика гражданского общества в Аргентине [Текст] / Т.Е. Ворожейкина // МЭ и МО. – 1996. – №6.

10. История литератур Латинской Америки. XX век: 20-90-е годы : часть первая. [Текст] / отв. ред. В. Б. Земсков. – М. : ИМЛИ РАН. – 2004. – 580с.

11. Дейвикс К. Популизм [Електронний ресурс] / Криста Дейвикс. – Режим доступу : <http://www.gefter.ru/archive/6800> – Загл. с экрана.

12. Кириченко В. П. Досвід та результати економічного розвитку країн Латинської Америки у 90-ті роки ХХ ст. [Текст] / В. П. Кириченко // Економіка України. – 2003. – № 3. – С. 77–82.

13. Косеев И. Перонисты и государственный сектор в Аргентине. Эволюция концептуального подхода [Текст] / И. Косеев, И. Шереметьев // Латинская Америка, 1991. – №5. – С. 3–12.

14. Яковлев П. П. Выборы и политика в Аргентине [Текст] / П. П. Яковлев. – «Латинская Америка», 1989. – №5.

15. Jackson A. R. Peron era [Text] / Alexander Robert Jackson. – NY : Russell & Russell, 1965. – 239 p.

16. Vasconcelos I. Obras completas [Text] / I. Vasconcelos. – Vol. 2. – Mexico, 195., – P. 1206.

17. Fundamentos de la Doctrina Nacional Justicialista. Texto oficial [Text]. – Buenos Aires : Escudel Superioz de Conducer Politica, 1966. – 97p.

18. Betz H.-G. Radical Right-wing populism in Western Europe [Text] / Hans-George Betz. – London «Macmillan», 1994. – 226 p.

Киянка И. Б. Латиноамериканский популизм: случай аргентинского «перонизма».

Проанализировано проблему популизма и его феномен на Латиноамериканском континенте, в частности в Аргентине. Рассмотрены основные принципы «перонизма» и политику Х. Д. Перона.

Ключевые слова: популизм, популистские лозунги, перонизм, выборы.

Kiyanka I. Latin America populism: the case of Argentinean «peronism».

The problem of populism and its phenomena in Latin America continent, particularly in Argentina is analyzed. The main principles of «peronism» and the policy of J. D. Peron are examined.

Key words: populism, populist slogans, peronism, elections.

Надійшла до редколегії: 15.04.14 р.

УДК 811.111*27-021.143

Т. М. Козак

Львівський національний університет імені Івана Франка

ТЕОРІЯ ЛІНГВІСТИЧНОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ ЯК РЕКЦІЯ НА ГЛОБАЛЬНЕ ПОШИРЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Висвітлюється зміст теорії мовного імперіалізму, розкриваються політичні та соціально-економічні причини її виникнення. Наголошується об'єктивна закономірність затвердження та функціонування англійської мови як засобу міжнародного спілкування в умовах світової глобалізації. Глобальне поширення англійської мови сприймається неоднорідно в різних країнах. Концептуальною основою, яка б пояснила спротив поширенню англійської стала теорія лінгвістичного імперіалізму.

Ключові слова: англійська мова, мова міжнародного спілкування, лінгвістичний/мовний імперіалізм, глобалізація, засіб міжнародного спілкування, мовні права.